čl. 123 čís. 2 obch. zák., §§ 1206 a 1207 obč. zák. a § 106 nesp. říz. Že v případě likvidace firmy mají všichni dědici ustanoviti společného zástupce, nařizuje výslovně čl. 133 obch. zák.

Čís. 9893.

Osmihodinná pracovní doba.

Zřízenec soukromé hlídací a zamykací společnosti, pověřený službou hlídače v průmyslovém podniku, náleží do skupiny zaměstnanců uvedených v § 12 (2) zákona ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. května 1930, Rv I 1337/29).

Žaloba hlídače proti hlídací a zamykací společnosti o odměnu za práci přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání brojí proti názoru nižších soudů, že žalobce patří do skupiny zaměstnanců uvedených v § 12 (2) zákona ze dne 19. prosince 1928 čís. 91 sb. z. a n., ale činí tak neprávem, neboť nižší soudy posoudily po této stránce věc správně a jejich názor má bezpečnou oporu nejen v § 12 (2) zákona čís. 91/1918, nýbrž zejména též ve výnosu ministerstva sociální péče ze dne 21. března 1919 č. j. 4751/III-19, otištěném ve věstníku tohoto ministerstva, kdež se výslovně praví, že pod ustanovení odstavce (2) § 12 zákona čís. 91/1918 sluší zejména počítati také zřízence soukromých společností hlídacích, ponocné atd. Jest nesporné, že žalobce byl zřízencem žalované soukromé hlídací a zamykací společnosti a že jako takový byl pověřen službou hlídače v průmyslovém podniku. Mimo to dovodily nižší soudy ze zjištěných okolností správně, že žalobcovy služební ukony nebyly ani namáhavé ani pravidelné v tom smyslu, že by žalobce musil býti neustále pohotov k nějaké práci, neboť bylo zjištěno, že měl jen občas konati obchůzky, ale že větší část služební doby měl pobývati beze vší práce na strážnici. Podle toho náležel žalobce do skupiny zaměstnanců uvedených v § 12 (2) zákona čís. 91/1918 a byl povinen podle zákona i podle služební smlouvy, by za ujednanou mzdu konal uložené mu úkony po dvanáct hodin denně. Že pracoval déle než dvanáct hodin denně, ani sám netvrdí a není tudíž oprávněn požadovati na základě zákona čís. 91/1918 zvláštní odměnu za práci přes čas. Je-li tomu tak, jest zbytečné obírati se dovolatelovými vývody, že mu nebylo známo, že byl přijat ke službě dvanácthodinové a ne jen osmihodinové, a že se nároku na odměnu za práci přes čas nevzdal tím, že o ni dříve nežádal.